

Mate Šimundić

Maribor

UDK 800.87:801.313

NEZNANA I MALO ZNANA HRVATSKA OSOBNA IMENA U REGISTRU SPLITSKOG NOTARA JAKOVA DE PENNE

Rad primljen za tisak 14. ožujka 1984.

U godišnjaku *Građa i prilozi za povijest Dalmacije*, sv. 8, u izdanju Histo-rijskog arhiva u Splitu, objavljena 1974, nalazi se prilog Vladimira Rismonda »Registar splitskog notara Jakova de Penne (1411—1412)«. U njemu su podaci od 30. studenoga 1411. do 30. srpnja 1412. Naravski, njegova je vrijednost raznovrsna. Naročito je pak važna za hrvatsko imenarstvo, jer upravo obiluje osobnim imenima i prezimenima. Među njima nije malo takvih koja drugdje uopće nijesu poznata ili su malo znana u hrvatskome imenarstvu. Naime više njih nije moguće naći u *Rječniku hrvatskoga ili srpskoga jezika* (Zagreb 1880—1976), obično poznatu po skraćenu nazivu Akademijin rječnik (ARj). Dok je on stvaran, mnogi stari hrvatski pisani spomenici ne bijahu tada objavljeni pa njihovi podaci nijesu bili dostupni sastavljačima ovoga povijesnog rječnika, najpotpunijega u slavenskoj leksikografiji. Razumije se, u njemu ne nađoše mjesta ni imenski podaci iz Registra.

U povijesnome imenarstvu nije svejedno kada je zapisan koji podatak. Akoli se kakav mlađi od istoga u Registru našao u ARj, unijet je ovaj iz Registra zbog njegove veće starosti. Dakako, ovo ne znači da se u kojemu još nedostupnu spomenuku neće otkriti još mlađi! Svakomu sam osobnom imenu u ovoj raspravi objasnio značenje. Radi temeljitosti prilagao sam prezimena i ojkonime što su izvedeni od istoga korijenskog morfema. Katkada posizah i za usporednim dokazima, onima iz drugih slavenskih jezika.

Slijede takva osobna imena po abecednome slijedu:

BERIN. — Pavao Berinov, potpisan Berini, bijaše baštiniikom zemlje u Sirobuji pored Splita. Spominje se u svezi diobe jedne obitelji (str. 19). Isti je zabilježen (32) kada je njegov sin Marin kupio magarca.

Berin je postao kraćenjem od prvoga člana složenica Berislav, Berivoj koji je imper. beri, brati. S njime idu Bera, m. Berak, Berek, Berilo, Berko, Berleta, Berlić, Bero, Beroje, Beroš. Talkoder i prezimena Berčić, Berešević, Beričević, Berić, Berisaljić, Berislaljić, Berislavić, Berišić, Berivojević, Berković, Berojević, Berošević i dr. Domaći su ojkonomi Beranje u okolici Požarevca (XIV st.), Beri u Crnoj Gori, kod Pirola su Berilovci, u okolici Prizrena leže Berislavci (XIV st.), na području oko Valjeva prostiru se Berkovci. Zapadno od Krivodola, u Imotskoj krajini, nalaze se ostaci srednjovjekovnoga naselja zvani Berinovac. Izveden je izravno od osobnog imena Berin.

Među slavenskim osobnim imenima bivaju bug. Bera, ž. Berimir, Berislav, Berka, ž. Berko, Bero, Berjo, slovač. Beris, češ. Beřek, Beřiř, Beřun, Nebera, polap. Berizla.

BILAC. — Upisan je Bilac, sin je Dujma Kavosolića, jednom je zgodom uzeo na se dugove svoje majke (18). Dato ime mogaše doći kraćenjem od Bili-mir, Bilislav u kojih je prvi član ikavski prid. bil — bijel (uspor. scsl. běľъ) i izravno od b i l i suf. morfema -ac. Motivirano je bjeličastom puti i kosom njegova nositelja.

Pripominjem kako su između XIV i XVIII st. u Šibeniku i njegovoj okolici potvrđena osobna imena Bilak, Bilan, Bilica, Bilinko, Biliša, Bilor, Bilora, Biloravan, Bilota, Biloš, Bilošan, Biluš. Između više ikavskih prezimena eva stanovitih, Bilac, Bilač, Bilačić, Bilać, Bilajac, Bilak, Bilan, Bilančić, Bilandžić, Bilanić, Bilankov, Bilas, Bilčić, Bilešić, Biličić, Bilić, Bilin, Biliš, Bilkić, Bilonić, Biloš, Bilošević, Bilović, Bilušić, Biočina.

Pridjev je bil zastupljen i u ojkonomimima. U Požeškoj kotlini leži selo Bilač, u okolici grada Splita postojalo je naselje Bilaj u XI st. Bileća i Biletići u Hercegovini, Bilice su u okolici Jajca, Slav. Broda i Šibenika, nedaleko od Senja stere se Biluća, u blizini Leskovca i kod Prizrena biva Biluša.

BILIŠ. — Splitski je građanin Nicolaus Bilse (9) jednom davao u zakup njegovo ime i prezime. Prez. Bilse, zapravo gen. jednine, V. Rismondo čita Bilšin, što ne može biti. Nikolin je otac Bilša. Ime mu potječe od prvoga dijela složenice Bilmir, Bilislav ili je izvedeno neposredno od prid. b i l — bijel (uspor. scsl. běľъ) s pomoću suf. morfema -ša (uspor. Borša, Drakša, Plavša, Pribša). — V. Bilac.

BOGAVČE. — U XVI st. u Šibeniku bijahu prezimena Bogavac, Bogavčev, Bogavčević i Bogavčić. U XIV st. poznato je osobno ime Bogavac. U Registru (20) čita se: »Margariti, kćeri Bogavčeta (Bogafce), iz Brača ostavila je 20 libara malih«. Margaritin se otac zvao Bogavče. Biva od nepotvrđena oblika Bogav kojemu je dan suf. morfem -če. Bogav se nalazi u predočenim prezimena, imenu, a dodati je da je Bogava selo kod Čuprije i Bogavići u sarajevskoj okolici. Najvjerojatnije je da je Bogav stvoren kraćenjem od Bogdan, Bogdaslav, Bogomil, Bogoslav, ali se ne isključuje mogućnost i izvorna izvođenja od im. bog. — V. Bogoslav.

BOGOSLAV. — U ARj je navedeno kako je Bogoslav ime XIV stoljeća. Nalazi se u Deč. hrisovuljama. Do sada ne bi znan na hrvatskoj strani. U Registru (20) Bogoslav Milatković (Bogoslauus Milatchouich) iz Imotskoga sklapa ugovor o radnom odnosu s krznarem Ratkom Utišenom iz Splita. Naveden je i na 34. stranici. Tako je dato ime posvjedočeno u XV st. u Hrvatskoj.

Bogoslav je složen od im. bog (uspor. scsl. bogъ, psl. bogъ — obilje, bogatstvo) i slav (uspor. slava).

Još su domaća osobna imena Bogdan, Bogdaslav, Bogomil, Bogomir, Bogorad, Bogumil, Bogumir, bug. Bogomila, Bogoslav, slov. Bogomir, Bogumila češ. Bogočaja, Bogoslava, Bogumila, Bohodar, Bohumil, Bohumir, polj. Bogodar, Bogumił, Bogusława, Boguwola, rus. Bogdan, Bogoljubivyj, Boguslav, ukr. Bogdanъ, Bogomol, Bogumilъ, Boguslavъ, brus. Bogdan, Bogomolec.

svoj vinograd. Drugi je put kupovao konja (32). Oba puta je jednako upisano

Prezimana su Bogosaljić, Bogosavljević, Bogoslaljić. Ojkonimi: Bogosavac, selo u okolici Šapca. Blizu Kragujevca je brdo Bogosavljevica.

BOGOŠ. — ARj je prinio također i osobno ime Bogoš, zapisano u XIV. st. Biva u Deč. hrisovuljama. Kao novčani dužnik Lovri, podstrigaču sukna, susreće se splitski građanin Milon Bogošić (Milonus Bogossich). Prezime je Bogošić došlo od osob. imena Bogoš. Bit će da je stvoren kraćenjem od Bogdan, Bogdaslav, Bogomil, Bogomir, Bogorad, Bogumil, Bogumir ili je izveden od im. bog (uspor. scsl. bogъ).

U naše je vrijeme Bogoš prezime u Daruvaru, Suhopolju i Virovitici. U vranjskome okrugu postoji selo Bogošavac, u Rađevini bijaše Bogaštica na početku XIV. st. — V. Bogoslav.

BOGULIN. — Među onima koji svjedočiše na sudu, kako ih je ubilježio Registar (34.), biva i Dominik Bogulinić (Bogulinich). Njegovo je prez. od osobnog imena Bogulin. Izvedeno je kraćenjem od složenica Bogdan, Bogdaslav, Bogomil, Bogomir, Bogorad, Bogumil, Bogumir. Jednako je moguće da je stvoren od im. bog (uspor. scsl. bogъ) i suf. morfema -ulin (uspor. Dragulin, Markulin, Matulin, Miculin, Radulin, Vidulin, Živulin).

Staro je prez. Bogulić. U Samoboru je prez. Bogulinić. — V. Bogoslav.

BOJŠA i BOJŠINA. — Na sudu se kao svjedok našao Vlatko Bojšinić (Boysinich, 33.). Prezime biva od osobnog imena Bojšina, ovo pak od Bojša.

Bojša je moglo doći kraćenjem od drugoga dijela složenica Bogdaboj, Bogoboj ili je stvoreno neposredno od im. boj — bitka, borba i suf. morfema -ša (uspor. Borša, Drakša, Plavša, Pribša). Od Bojša izveden je Bojšina dodatkom suf. morfema -ina.

K njima spadaju Boja, m. i ž., Bojadin, Bojak, Bojan, Bojana, Bojče, Bojčeta, Bojčin, Bojeta, Bojic, Bojica, m., Bojin, Bojka, ž., Bojko, Bojla, m., Bojo. Slovensko je ime Bojnoslav, češ. Hrděboj, bug. Boil, Bojdan, Bojko, Bojno, Bojo.

Domaća su prezimena: Bojanić, Bojanović, Bojčetić, Bojčić, Bojjetić, Bojjičić, Bojić, Bojinović, Bojkić, Bojković, Bojniković, Bojović. Ojkonimi: Bojača pored Svilajna, Bojačno i Boječno u Hrvatskome zagorju, u Lici su Bojanci u XIV. st. blizu Dečana bijahu Bojanovice, u Mačvi je Bojić, kraj Svetozareva leži Bojinac, kod Kruševca Bojinci te dva sela u pirotskome kotaru, Bojkovci su poznati u XIV. st. u okolici Kumanova, pokraj Križevaca je Bojnikovec, na području užičkoga kraja steru se Bojovići.

BOKŠA. — Bokša je u XIV. st. unijet u Deč. hrisovulje, Bokšin se nalazi u drugome srpskom spomeniku također od XIV. st. Prezime je Bokšić tri puta u Registru. Među pučanima, dužnicima splitskih patricija, našao se (11.) krznar Miladin Bokšić (Bohsich). Prodavač stoke je Ilija Bokšić (Bohsich), ro-

dom iz Dalmatinskoga zagorja (31.). Drugi put je krznar Miladin Bokšić (Bohsich) vjerovnikom (32.).

Prezime je Bokšić poteklo od osob. imena Bokša, ovo od Bogša promjenom $g > k$. U ARj stoji kako je odmlicom od Bogo, što svakako drži, ali je moglo doći kraćenjem od složenica Bogdan, Bogdaslav, Bogomil, Bogomir, Bograd, Bogumil, Bogumir te izvođenjem od im. b o g (uspor. scsl. bogъ) uz pomoć suf. morfema -ša (uspor. Balša, Borša, Brajša, Domša, Ljubša, Mrkša). Bokšić je selo u slavonskoj Podravini. Osim toga rasprostranjeno je prez. u sjevernoj Hrvatskoj. U Srbiji je prez. Bokšan. — V. Bogoslav.

BOŽIK. — Martin Božiković (Martinus Bosicchicouich) sudjeluje u poništenju poslovne suradnje s Vladom Pribičevićem (22.). Prezime Božiković nastalo je od osob. imena Božik. U ARj navedeno je žen. ime Božika, prez. Božikić, selo Božikovac u okolici Travnika i trava božikovina (ilex). U SR Hrvatskoj danas su prezimena Božik, Božika, Božikov, Božiković.

Za žen. ime Božika u ARj je naznačeno da je »postanjem kao i Božica«. Za Božicu je rečeno da je odmlicom od Boža. Veli se dalje kako Boža nije uobičajeno ime. Moram primijetiti da je Boža u naše vrijeme dosta često ime. Uglavnom je skraćenicom od Božaija, Božena, Božica, Božidara, Božimila, Božimira i Božislava. Bilo da je postala kraćenjem od složenih imena ili je izvedena izravno, Božika dolazi od kor. morfema b o ž- (uspor. stari prid. boži — božji) i suf. morfema -ika. — V. Bogoslav.

BRAJAN. — Dragiša Kovačić iz Zagvozda prodao dva vola Brajanu, služi opatice samostana sv. Benedikta. Ime ovoga sluge piše se Brayan (31.). Kako tvrdi ARj, Brajan je osobno ime od XIV. st. u Mon. serb. Sigurno je da je u Deč. hrisovuljama. Evo ga pak u Splitu na početku XV. st. Brajan je postao od odmil. Braja/Braje/Brajo i suf. morfema -an. Ova kraćenjem od Bratibor, Bratimil, Bratimir, Bratislav, Bratodruž ili Dragobrat, Ljubibrat, Vukobrat. Dakle od im. b r a t (uspor. scsl. bratъ).

Ovamo dolaze imena Brajak, Brajehna, Brajen, Brajica, Brajilo, Brajin, Brajislav, Brajko, Brajmil, Brajša, Brajun i Brajuna. I prezimena Brajanić, Brajanović, Brajčić, Brajičić, Brajić, Brajinić, Brajislaljić, Brajković, Brajović, Brajšić. Ojkonimi su: Brajkovci u XIV. st. u Srbiji, Brajakovići i Brajilovići u sarajevskome kotaru, Brajakovo Brdo u okolici grada Karlovca, Brajčevići kod Mostara, Brajčić blizu Travnika, Brajići na području Rudnika (u Srbiji) i Travniku (u Bosni), Brajinovac i Brajkovac kraj Svetozareva, Brajkovići u užičkome kotaru, Brajšinci u XIV. st. blizu Prizrena.

Iz dotičnih podataka proizlazi kako bijaše veoma rasprostranjena odmil. Braja/Braje/Brajo i izvedenice od nje. Jednako i složenice u kojih je im. brat-/-brat.

BUKOJ. — Na sudu je svjedočio jednom Spličaninu Vukčić Bukojević (Vohcich). V. Rismodo ga je pročitao Buhojević (33.), ali takvo čitanje nije potpuno prihvatljivo tim više što je u Splitu u XII. st. nađeno ime Bukala. Prezime je Bukojević izvedeno od osob. imena Bulkoj. Bulkoj od kor. morfema b u k-a t i i suf. -oj.

Navodim da su stara češ. imena Buk, Bukeš, Bukol, polj. Buk, Bukacze-waka, Bukaj, Bukan, Buklowic i dr. rus. Buka. Današnja su prezimena u Hrvatskoj: Buk, Buka, Bukač, Bukajić, Bukal, Bukalov, Bukalović, Bukalj,

Bukan, Bukanić, Bukić, Bukin, Bukilić, Bukinać, Buklin, Bukna, Bukoj, Buko-jević, Bukol, i dr. Slap na rijeci Krki zove se Skradinski Buk.

Među prezimenima su Bukoj i Bukojević. Oba su podatka jakom potvrdom nekadašnjega imena Bukoj, očuvana u prezimenima.

CVITAN. — Prilikom izdavanja namirnica spominje se Dumnana, žena Cvitana kalafata (13.). Izvorno piše: Čuitani calafati. Slijedi podatak o udaji Marice, kćeri Cvitana Ceretića (Cuitani Ceretich) (23.). I na kraju, u jednoj je oporuci spomenut Cvitani (29.). Prezime mu nije donijeto, niti pisani oblik njegova imena.

ARj ne donosi ikavske natuknice. U njemu su ikavske riječi naprosto po(i)jekavljene. Tako pod CVJETAN stoji da je od XIV. st. No priloženi su Cvitani Žuntić i Cvitani Bilas, jednako i dva ekavska oblika. Pridružuju im se tri iz Splitsa s početka XV. stoljeća!

Cvitani je izveden od im. cvit — cvijet (uspor. scsl. cvěť).

U SR Hrvatskoj opstojе ova prezimena: Cvitak, Cvitani, Cvitanić, Cvitanović, Cvitanušić, Cvitar, Cvitaš, Cvitešić, Cvitičanin, Cvitičić, Cvitić, Cvitina, Cvitko, Cvitkovac, Cvitković, Cvitkušić, Cvitnić, Cvitovac, Cvitović.

CVITKO. — Koliko mogah ustvrditi, od izvornih se hrvatskih osobnih imena najčešće spominje Cvitko. I to ovim redom: Markul Cvitkov (Marcus Ciuci), očevo je dakle ime Cvitko (8.), zatim je Dumnana žena Cvitkova (Ciutchy, 11.), knez Cvitko Tolinić (13.), Cvitko Hrtković (Čiuitcus, 17.), Cvitko Tolihnić (18.), opet Cvitko Hrtković (Ciutchus, 19.) te konačno svjedok Cvitko pok. Dragoša (Ciutchus quondam Dragosii, 33.).

Cvitko je postao od im. cvit — cvijet (uspor. scsl. cvěť) i suf. morfema -ko. — V. Cvitani.

CVITTOJ. — Cvitoj Ratov (Ciuitoy Ratii) iz sela Peruna, iz splitske okolice, nalazio se među novčanim dužnicima (14.). Među svjedocima je nabrojen i Cvitko Dragošević (Čiutchus, 34.).

Cvitoj biva od im. cvit — cvijet (uspor. scsl. cvěť) i suf. morfema -oj. — V. Cvitani.

DANKA. — U oporuci splitske građanke Dragosave (29.) između ostaloga nalazi se: Nikoloti, kćeri Danke (Nicolote filie Danche), iz Splitsa, ostavila je pet libara za jednu košulju i jedan fustan (fustanum).

Zaključujem ipak kako je nositeljica naslovljena imena ženska osoba, dakle Danka. O njemu u ARj piše:

»DANKA, muško ili žensko ime. prije našega vremena. Danьka. S. Novaković, pom. 59. — u naše vrijeme izmišljeno ime ili prezime u dječjoj pjesmi, može biti od dan: Katarina Danka goni krave vanka. Nar. pjes. itsr. 4, 20.«

Za Danko, m. kaže se: »prezime u naše vrijeme«. A uz prez. Danković navedeno je da je potvrđeno u XVI. st.

Tako je osob. ime Danka u Splitu potvrđena na početku XV. stoljeća. Izvedeno je od im. dan (uspor. scsl. данъ) i suf. morfema -ka.

Dankovec je selo u okolici grada Zagreba. Spominje se u prvoj polovici XIV. st. Danković je seoce u Srbiji u topličkome kraju, Dankovo je naziv livade blizu Čuprije. U njima je očuvano osob. ime Danko. Ojk. Dankovec potvrđuje kako je veoma staro.

DESANA. — Sudeći po broju splitskih građana koji svjedočiše na sudu, Splitsani se nijesu malo parničili. Među inima bijaše svjedokinjom Desana Radošević (Dessana Radosseuich, 34.).

U ARj biva samo Desanka, za koju se veli da je ime što dolazi u naše vrijeme.

Desan, m. potvrđen je u Deč. hrisovuljama (XIV. st.). Desana je s njime u paru. Zanimljivo je da je Desa, m. bilo često osobno ime u gradu Trogiru (Desa Jakovljević, Desa Amblazijev, Desa Lucić i dr.). U dva puta je navedeno kao prezime. Još su stara imena Desac, Desen, Desilo, Desinica, Desiša, Desko, Desman i složena Desibrat, Desičaj, Desimir, Desirad, Desislav, Desivoj.

Desana je mogla postati kraćenjem od Desidana, Desimirja ili je izvedena od kor. morfema des-i-ti se. U složenih je prvi član imper. des-i, desiti se.

Ojkonimi su: Desić u šabačkome kraju, Desimirovac kod Kragujevca, Desinka u okolici Požarevca, Desinac kraj Jastrebarskoga, Desinić i Desinićka Gora blizu Krapine. U Drobnojcima je brdo Desimirnica.

I prezimena: Desančić, Desavčić, Desić, Desimirović, Desiradić, Desisaljić, Desislaljić, Desivojević, Desiković.

Među slav. jezicima od glag. desiti se tvore se još osobna imena u madeonskome i bugarskome. U njih su Desa, Desan, Desana, Desanka, Desimir, Desimira, Desislav, Desislava, Deska, Desko, Deso.

DOBROL. — Među starateljicama jedne djevojke biva Betica, udovica pok. Dome Dobrolova (Dobroli, 23.). Ovdje je osobno ime Dobrol. Izvedeno je od kor. morfema do-br- (uspor. dobar, scsl. dobrъ) i suf. -ol (uspor. Djedol, Dragol, Ljubol, Zimol) ili kraćenjem od Dobrimir, Dobrislav, Dobrodruk, Dobrovit. U njih je prvi dio također dobr-.

Uza nj idu još Dobar, Dobralj, Dobraš, Dobraškan, Dobrašin, Dobrav, Dobrava, Dobro, Dobrcin, Dobre, Dobrej, Dobrel, Dobren, Dobrenko, Dobreš, Dobreško, Dobreta, Dobretin, Dobric, Dobrica, Dobrihna, Dobriji, Dobrijak, Dobrijan, Dobrik, Dobril, Dobrin, Dobrina, Dobrost, Dobroš, Dobrul, Dobruša i dr.

U Srbiji bijaše selo Dobrolovići. Znano je tek po nazivu. No sigurno je kako je stvoreno od osobnog imena Dobrol.

Bugarsko je ime Dobrol.

DRAGČE. — Radigost je Dragčić (Radigosto Dragcich) uzeo neku zemlju u zakup (8.). Prezime Dragčić potječe od osobnog imena Dragče (ranije Dragčče). Vjerojatno je postalo kraćenjem od Dragbrat, Dragimir, Dragislav, Dragmil, Dragobrat, Dragočaj, Dragoljub, Dragovit ili je pak izvedeno od prid. drag (uspor. scsl. dragъ) i suf. morfema -če (uspor. Bajče, Dapče, Hranče, Mirče i dr.).

Stara su osobna imena također Draga, m., Dragača, m., Dragan, Dragana, Dragaš, Dragavac, Dragelj, Dragij, Dragija, Dragiko, Dragilo, Dragina, Draginja, Draginja, ž., Dragiša, Dragohna, Draglje, Dragman, Dagnjej, Drago, Dragoje, Dragojla, Dragol, Dragoła, Dragolj, Dragoman, Dragon, Dragonik, Dragoła, Dragotin, Dragovan, Dragovanko, Draguta, Dragutin. U Šibeniku je 1386. zabilježeno osobno ime Drakša.

Ojkonimi su: Dragačevo kod Čačka, Dragalić kraj Slav. Gradiške, Dragalovci u kraju oko Banje Luke, Dragalj u Boki Kotorskoj, Dragaljin u Gorskome

Kotaru, Draganići kraj Karlovca, Dragan-selo u konjičkome kotaru, Draganje selo kod Zagreba, Dragićina u zap. Hercegovini, Draglica blizu Užica, Drago, Dragolj pokraj Rudnika, Dragomilići ukraj Foče, Dragonoš u zagrebačkoj okolici i dr.

Između prezimena navodim Dragačić, Dragančić, Draganić, Draganović, Dragašević, Drageljević, Dragibratić, Dragičević, Dragić, Dragičević, Dragijić, Dragilović, Dragišić, Dragobrtić, Dragolović, Dragomanić, Dragomilić i dr.

DRAGENA. — Spominje se uzgred u svezi novčane ostavštine njezina muža Dragiše (25.). Dragena je izvedena od prid. d r a g-a i suf. morfema -ena (uspor. Borena, Grozdena, Marena, Milena, Seben), a mogla je doći kraćenjem od Dragislava, Dragmila. — V. Drakče.

DRAGNA. — Na 27. str. jedan stavak počinje: »Za nas je značajna oporuka Dragane (Dragna), žene Splitsanina Radoslava Radojčića.« U ARj je prenijeta Dragana iz jednoga srpskog spomenika i bez navedene godine bilježenja. Zatim Dragna amancina iz djela književnika Nikole Nalješkovića. Međutim splitska je Dragna ranije posvjedočena od navedenih.

Ime je izvedeno od prid. d r a g-a i suf. morfema -na (uspor. Borna, Cvjetna, Gojna, Grubna, Krasna, Milna, Radna i dr.). Također je jednako moguće da je skraćena od složenica Dragimira, Dragislava, Dragmila.

U okolici Travnika jesu sela Dragnić i Dragnić-Podovi. — V. Drakče.

DRAGOČA. — Dvojica poduzetnih ljudi — Splitsanin i Imoćanin — bijahu zaključila ugovor o zajednici svojih dobara. Dalje piše: »Osim toga Pribislav se obvezao Vlatku da će mu dati za ženu svoju pastorku Dragoču (Dragoča)«. Tako je Imoćanin Vlatko kao »žuntu« dobio — ženu Splitsanku (22.). Ime je Dragoča stvoreno od prid. d r a g-a i suf. morfema -oča ili je skraćena od Dragimira, Dragislava, Dragmila. Bilo kako bilo, ovo je prvi slučaj tvorbe s pomoću suf. morfema -oča u hrvatskome i srpskom imenarstvu!

U kraju oko Foče prostire se selo Dragočava. — V. Dragče.

DRAGOŠ. — Medašnikom jednoga crkvenog zemljišta u Splitu bio je postolar Dragoš (Dragosius, 9.). Dragaš Pribojević (Dragosius), iz Primorja, skupa s Dragoslavom Radičevićem, prodao je vinograd što se sterao pod Smoljevcem (10.). U jednoj se oporuci spominje don Lovre pok. Dragoša (Dragosius, 28.). A dužnikom je patricijskim splitski pućanin Petar Dragošević (Petrus Dragosseuich, 14.). Na sudu se kao svjedok pojavio Dminak Dragošević (Diminach Dragosseuich, 34.) iz Bilaja i Splitsanin Cvitko Dragošević (Dragosseuich, 34.). Dakako, prezime je Dragošević stvoreno od osobnog imena Dragoš.

U ARj je natuknica:

»DRAGOŠ, m. ime muško. — Od XIII. vijeka a između rječnika u Vukovu i u Daničićevu (Dragoš). Dragoš. Mon. serb. 12. (1222—1228). Deč. hrs. 4.5 i još na vrlo mnogo (preko 90) mjesta. S. Novaković, pom. 61. — i u narodnoj poslovice našega vremena (u Lici) kaže se mješte drago kao i Miloš mj. milo: Miloš za dragoš. V. Arsenijević.«

Potvrde iz grada Splita prve su na hrvatskoj strani.

U naše su doba u Hrvatskoj prezimena: Dragoš, Dragoša, Dragošević, Dragošić i Dragošin. Ojkonimi su: Dragoševac u kraju oko Svetozareva, Dragoševci između Ogulina i Slunja, Dragoševica u XIII. st. u Istri, Dragoševina kod Foče, Dragoševo selo u Boki Kotorskoj.

Dragoš je mogao nastati kraćenjem od Dragobrat, Dragomir, Dragislav, Dragmil, Dragobrat, Dragočaj, Dragoljub, Dragovit i izvođenjem od prid. *drag* (uspor. scsl. *dragъ*) i suf. morfema *-oš*.

U Šibeniku je 1441. zabilježeno osob. ime Dragošin. — V. Dragče.

DRAGOŠOL. — U popis onih što su svjedočili na sudu unesen je Petar Dragošolić (Dragosolich). Ovo je prez. V. Rimondo pročitao Dragosloić, međutim tvorbeno se ne može održati ima li se na umu da je izvedeno od osobnog imena Dragošol. A Dragošol od Dragoš s pomoću suf. morfema *-ol*. — V. Dragoš.

DRAŽMIL. — Svjedočio je na sudu i Petar Dražmilić (Drasmilich, 34.). Dato je prezime postalo od osobnog imena Dražmil.

Stare su složenice Dražeslav, Draževit, Dražimer, Dražimir, Dražislav, Draživoj, Dražmir te Draško, Draža, Dražac, Dražaj, Dražan, Draže, Dražej, Draželj, Dražen, Dražeta, Dražil, Dražila, Dražilo, Dražinja, Dražnik, Dražo, Dražoje, Dražuj, Dražul. I prezimena: Drašković, Dražanović, Draženović, Dražetić, Dražević, Dražić, Dražilović, Dražinić, Dražinović, Draživojević, Dražujević.

Ojkonimi su: Dražanovac u topličkome kraju, Draželja na Kosovu u XIV. st., Draževac kod Beograda i Aleksinca, Draževo kod Foče, Dražinović kraj Užica, Dražiljevo u okolici Gacka, Dražmirovac blizu Čuprije.

Dražmil je složen od kor. morfema *draž-* (uspor. komp. *draži*, *drag*) i prid. *mil* — *milo*, *drag* (uspor. scsl. *milъ*).

GALAC. — Splitski je kalafat Stjepan Draganović za izvršitelje svoje oporuke, pored drugih, postavio Galca (Galač) iz Šolte (26.). Kako je u ARj, osobno je ime Galac potvrđeno u XIII. i XIV. st. u dvama srpskim spomenicima (Mon. serb. i Deč. hris.). A potvrda iz Registra prva je u Hrvatskoj.

Prema podacima u ARj, osobno je ime Gal zabilježeno u XIV. st. Najprije u Deč. hrisovuljama. U XVI. st. u Lici je kao prezime. Galac je izveden od imena Gal ili pak od prid. *gal* — *crn* s pomoću suf. morfema *-ac*.

U Šibeniku je 1386. u jednu listinu unijeto ime Galeša.

Poznato je staro žen. ime Galica.

U Dalmatinskome zagorju (Sinj, Imotski, Vrgorac) i jugozapadnoj Hercegovini u naše se vrijeme daje nadimak Galac i Gale dječaku crnih vlasi i tamnije puti. Istoznačnicom za crnu ovcu je im. *gala*.

Prezimena su našega doba: Gal, Galac, Galak, Galar, Galaš, Galašić, Gale, Galek, Galeković, Gales, Galeša, Galešev, Galešević, Galešić, Galeta, Galetić, Galetović, Galičić, Galić, Galik, Galin, Galinec, Galinović, Galović, Galušić. Ojkonimi su: Gala u Sinjskoj krajini, Galac u mostarskome kraju, Galač kod Kragujevca, Galečići u Popovu polju, Galičica i Galičić u kraju oko Travnika, Galičnik u XIV. st. u Srbiji, Galovac u Bosni blizu Ponjeva i kod Požarevca, Galovec u Hrvatskome zagorju: jedan kod Zlatara, drugi blizu Bjelovara. Galovići su u užičkome kraju, Galović-Selo je među Slunjem i Ogulinom. — Dakle u onomastici se često susreće crna boja.

GALKO. — Na 19. i 23. str. spomenut je krznar Stipan Galković (Galcouich) u jednome sudskom sporu. Njegovo je prezime postalo od osobnog imena Galko. Galko je odmilicom imena Gal — *crn*.

Suvremena su prez. Galkanović i Galkovski. — V. Galac.

GALIŠA. — Kao svjedok na splitskome sudu nastupio je Vukašin Gališić (Vuchassinus Galissich). Ovo je prez. poteklo od osobnog imena Gališa. Vjerojatno je ališa izveden od imena Gal — crn s pomoću suf. morfema -iša (uspor. Beriša, Boriša, Budiša, Dabiša i dr.), ali se ne može isključiti izravno izvođenje od prid. gal. — V. Galac.

GLEJKO. — U ostavinskoj oporuci Splićanke Dragoslave, Radonjine žene, dio je imutka namijenjen Stančici Glejkovoj. Na str. 29. navodi se najprije Stanciće Gleycouich, potom Stanciće Gleycoua. Odnosi se zapis na istu osobu. Prezime Glejković i pokraćeno Glejkov stvoreni su od osobnog imena Glejko.

Poznato je staro osobno ime Gleđ, nalazi se u Deč. hrisovuljama (XIV. st.), u Dubrovniku je Gleđ i Gleđević prezimenom (XVII. st.). U beogradskome je okrugu selo Gleđevac, Gledica u užičkome. U XV. st. Split i njegovo zaleđe u cijelosti bijahu čakavskim. U čak. narječju ne opstoji fonem đ, na njegovu je mjestu uvijek j. Prema tome je Glejko umjesto Gleđko, odmilica imena Gleđ koje biva od kor. morfema gled-ati i suf. morfema -j (psl. -bjъ), uspor. Vlad < Vlad-j, od njega Lađ u prez. Lađević.

Ovamo spadaju i prezimena Gledec, Gledić (XIII. st.), Gleđa, Gledović, Gleđa, Glede. Ojkonimi su: Gledić u kragujevačkome kotaru, Gleđevac u okolici grada Beograda, Gleđevci u Hercegovini, Gledica kraj Užica.

GOJAK. — Ovo se ime našlo u dvama srpskim spomenicima XIV. i XV. stoljeća. Na str. 25. u Registru govori se o sporu Gojaka Jurmanića (Goyacus Jurmanich) i krznara Vojina Rusinovića. Gojak je mogao doći kraćenjem od Gojmil, Gojmir, Gojnjeg, Gojsil, Gojslav i biti izveden od im. goj-mir; uzgajanje (uspor. scsl. gojъ — mir; radost, veselje) i suf. morfema -ak (uspor. Berak, Boljak, Bujak, Dejak, Ljubak, Srdak i dr.). Ovdje još idu Goja, ž., Gojan, Gojana, Gojčin, Gojčo, Gojić, Gojilo, Gojman, Gojno, Gojtan.

Prezimana su: Goić, Goja, Gojak, Gojaković, Gojan, Gojanović, Gojavić, Goje, Gojčeta, Gojčić, Gojčila, Gojčinić, Gojdanić, Gojenović, Gojić, Gojim, Gojitanić, Gojmerac, Gojmirac, Gojna, Gojnić, Gojnik, Gojnović, Gojo, Gojsalić, Gojsaljić, Gojsavić, Gojsević, Gojsić, Gojsilović, Gojsović, Gojtanić, Gojun. Ojkonimi su: Gojaković i Gojsalić blizu Tuzle, Gojanec u okolici grada Varaždina, Gojčevići u sarajevskome kotaru, Gojmanovac pokraj Aleksinca, Gojmanovska Reka u knjaževačkome kraju, Gojmerac blizu Cerovnika u Hrvatskoj, Gojna Bara i Gojna Gora kraj Užica, Gojsavica u Podrinju, Gojsevac blizu Bijeljine.

Stara su slov. imena Gojmir, Gojslav, Gojen, Gojica te Domagoj, Kuni-goj, Lastigoj, Minigoj i dr., polj. Częstogoj, Goj, Goja, Gojan, bug. Goško, Gojko, Gojna, Gojno, Gojo.

GOJA. — Goja Gojšić (Goya Goysich, 25.) biše kastelanom Bratovštine crkve sv. Antuna. Veljka, udovica Goje (Goya, 28.) ribara spomenuta je u jednoj oporuci. Dato je ime došlo skraćivanjem od Gojmil, Gojmir, Gojnjeg, Gojsil, Gojslav ili pak od drugoga dijela imena Domagoj, Domogoj, Milogoj, Nigoj, Prosigoj, Semigoj, Stanigoj, Tvrdigoj, Vladigoj. To je im. goj — mir; uzgajanje (uspor. scsl. gojъ — mir; radost, veselje).

Uza nj su ojkonimi: Gojević u sarajevskoj okolici, Gojevo kod Aleksinca, Gojin Do u kraju oko Pirota i prez. Gojević. — V. Gojak.

GOJKO. — Vladena, Ozrinjina žena, iz Cetine dala je u najam svoga rodnika Stipana pok. Gojka (Goychy) koji bi rodom iz Krajine (20.). U sud-

skoj se parnici nalazio Martin Gojković (Marino Goycouich) zbog stanovite svote novaca (14.). Prezime je Gojković poteklo od imena Gojko, što će reći kako je ovo ime mnogo starije negoli je ovdje pribilježeno.

Ime je Gojko unijeto u Deč. hrisovulje (XIV. st.) dolazi u još nekolikim srpskim ispravama. U Hrvatskoj je pak prvom potvrdom naslovljeni Gojko iz Krajine. ARj prinosi žen. Gojka i dodaje »prije našega vremena«, drugih obavijesti nema.

K njemu spadaju prezimena Gojkić, Gojkin, Gojko, Gojković i ojkonimi: Gojkovac u Lici i smederevske kraju, Gojković u okolici grada Tuzle. Izvor u Cerovi u kraju oko Čačka zove se Gojkovac.

Gojko je odmlicom od Gojmil, Gojmir, Gojnjeg, Gojsil, Gojslav, odnosno Domagoj, Domogoj, Miligoj, Nigoj, Prosigoj itd. U osnovi je im. *goj* — mir; uzgajanje (uspor. scsl. *gojъ* — mir; radost, veselje). — V. Gojak i Goja.

GOJŠA. — Uz ime Goja (v.) stoji prez. Gojšić (Goysich, 25.). U posudskih svjedoka čita se Radmil Gojšić (Radmile Goysich, 34.). Oba V. Rismondo čita Gojsić, meni je prihvatljiviji oblik Gojšić. Prezime je od osobnog imena Gojša, ono pak od prvoga ili drugoga člana složenica Gojmil, Gojmir, Gojnjeg, Gojsil, Gojslav te Domagoj, Domogoj, Milogoj, Nigoj, Prosigoj itd. To je im. *goj* — mir; uzgajanje (uspor. scsl. *gojъ* — mir; radost, veselje).

Od njega je Gojšin (Deč. hris.).

Prezimana su: Gojšavić, Gojšević, Gojšić, Gojšina. — V. Gojak, Goja.

GRUBOJ. — Za osobno ime Gruboje u ARj je rečeno: »Na jednom mjestu XIV. vijeka i ostale u Daničićevu rječniku. Gruboje. Mon. serb. 179. (1368).«

U Registru piše: »...prodao je Novaku Grubojeviću (Nouacho Gruboeuich), seljaku splitskog nadbiskupa, jednog vola, za cijenu od 15 libara malih« (32.). Naravski, Grubojević je od osobnog imena Gruboj. Biva od prid. *grub* — ružan, gadan i suf. morfema -oj.

Usporedna su imena Gruba, Grubac, Grubač, Gruban, Grubana, Grubana, Grubaš, Grubče, Grube, Grubela, Grubenja, Grubeša, Grubeta, Grubina, Grubiša, Grupko/Grubko, Grubonja. I prezimena: Grubačević, Grubanović, Grubešić, Grubetić, Grubić, Grubinić, Grubješević, Grubješić, Grubković/Grupković. Također i ojkonimi: Grubačin Gaj u užičkome kotaru, Grubanovi u srednjovjekovnoj Srbiji, Grubine u Imotskoj krajini, u Hrvatskome je zagorju Grubišino Polje, kod Sarajeva Grubojevići.

Pripominjem da su Gruba, Grubac i Grubonja potvrđeni u Zadru, Grubće i Grube u Splitu, Grubeša u Ninu. Svi na početku XIII. stoljeća.

Češko je staro ime Hrub.

HINAT. — V. Rismondo napisao: »Smile Hinatović (Smile Hinatouich) bio je Vlah cetinskoga kneza Ivana, iz katuna Prodana Tvrtkovića« (32.). Hinatović je od osobnog imena Hinat. O njemu u ARj:

»HINAT, m. ime muško. — XIV vijeka, a između rječnika u Daničićevu (Hinats). Hinatъ. Deč. hris. 8. 11 i još na nekoliko mjesta. U Hinata synъ Brajanъ. 8. 75. Hinatъ. Glasnik 15, 298. (1348?)«.

Milica Grković u djelu »Imena u Dečanskim hrisovuljama« (Novi Sad, 1983.) donekle je određenija u podrijetlu ovoga imena. Smatra kako je slavensko, ali može biti i drugoga izvora (210.).

Domaća su prezimena Hin i Hinić.

Hinatovac (Hinatovъсь) je bilo naselje kod Prizrena (XIV. st.)

Osobno je ime Hinat izvedeno od prid. *hin* — lažljiv, prevarljiv (uspor. *hinba*, *hiniti*) i suf. morfema *-at*.

HOHMO. — Na 9. str. počinje stavak: »I plemić Dominik Hohmović (Hohmouich), za kojega notar nije bio siguran...« U prezimenu Hohmović sačuvano je osobno ime Hohmo.

ARj predočuje ime Hohal, izvor Hohъль, potvrđeno u jednoj srpskoj ispravi između 1336. i 1347. U Zadru je zabilježen Hohol 1233. (Ovdje je glas *h* mogao prijeći u *k*, naime napisan je Chocole).

Češka su imena i prezimena Chochel, Chochol i Chocholka. Bit će da Hohmo i navedena češka potječu od skupnoga kor. morfema *hoh* — koji biva u češ. imenici *chochol* — čuperak, perjanica. Dotičnomu je kor. morfemu dodan suf. *-mo* (uspor. *pasmo*, *pismo*, *povjesmo*).

U Hrvatskoj su prezimena: Hoh, Hohmut, Hohnec, Hohnjec, Hohlač, Ho-
hoš.

HOTAN. — Svjedokom je na sudu Martin Hotanović (Martinus Chotano-
uich, 34.). Hotanović biva od osobnog imena Hotan.

Stara su osobna imena Hotaš, Hotilo, Hotko. Ojkonimi su: Hotkovci kod Bihaca, Hotkovicica — selo znano tek po nazivu, Hotomalj u okolici Travnika, Hotovlje u sarajevskome okrugu, Hotuća — mjesto u Hrvatskoj u XVI. st., Hotulj kod Vranja. U Hrvatskoj su suvremena prezimena: Hotelić, Hoteljić, Hotić, Hotko, Hotković, Hotman, Hotnik, Hotnjak, Hotnjan, Hotovac, Hotujac.

Hotan je izveden od kor. morfema *hot-jeti* i suf. *-an*. — V. Hotin.

HOTIN. — Budislav Hotinouich, 12.) kupio je kuću u Ostoje Radoslavića. Prezime Hotinović stvoreno je od osobnog imena Hotin. Ovo od kor. morfema *hot-jeti* i suf. *-in*.

Ovamo spadaju ojkonimi: Hotinac u bihačkome kotar, Hotinovci u okolici Travnika. Planina Hotina gora potvrđena je u XIV. st. u srpskoj listini. Današnja su prezimena: Hotinac, Hotinec i Hotinski. — V. Hotan.

HREPELJAN. — Marko Hrepeljanić (Hrepelgianich) iz sela Kučića prodao je jedan brodić Grubiši Vukoviću, splitskomu građaninu (12.). Prezime Hrepeljanić dolazi od osobnog imena Hrepeljan.

U ARj opstoji im. *hrepet* — smijanje u glas te glag. *hrepetati* — rzati i *hrepetiti* — gmizati (?), zatim *hrepiti?*, *hrepjeti?*, glag. nejasna značenja. Naslovljeno pak ime pretpostavlja nepotvrđen glag. *hrepeljati/hrepeljiti* koji proishodi od kor. morfema *hrep-*, od njega pak *hrepelj-* (uspor. slov. *hrepeteti* — čeznuti, žudjeti). Prema tome se Hrepeljan razumije kao »nasmijan, veseo«.

HRTKO. — Cvitko Hrtković (Hretchouich, 17.) moraše na ime duga vratiti 4 kace masta iz svoga vinograda. Njegovo je prez. izvedeno od osob. imena Hrtko, ono pak od im. *hrt* — vrsta brza psa (uspor. scsl. *hrътъ*) i suf. morfema *-ko*.

Ojkonimi: Hrtar u sarajevskoj okolici, Hrtkovci u Srijemu. Prezimena su Hrt i Hrtić.

HVALJEN. — Među zaduženicima našao se i Antun Hvaljenović (Hfalgenuich). Namjesto novaca osuđen je dati 4 kace bijeloga masta iz vlastitoga vinograda (16.). Potom se spominje u jednoj ostavinskoj raspravi (Hfalgenuich, 28.). Dotično je prezime postalo od osobnog imena Hvaljen.

Ime je Hvaljen također od XV. st. u srpskome spomeniku. Još su stara imena Hval (XI. st.), Hvalimer (u Šibeniku u XIV. st.), Hvalislav, Hvališa, Hvaloje. Prezimena su Hvala, Hvalanović, Hvale, Hvalčić, Hvale, Hvalec, Hvaliček, Hvalić, Hvalislaljić, Hvalojević, Hvalović, Hvaoković. Ojk. Hvaljenović poznat je samo po nazivu. Od imena Hval postao je ojk. Valjevo nakon što je zamuknuo glas h.

Češka su imena Chvaliboh i Chvalibor, polj. Chwalibog, Chvalimir, Chwalisław, ukr. Hvalibogъ, Hvalimirъ. A bug. prez. Hvalabogov potječe od imena Hvalabog.

Osobno je ime Hvaljen prid. trpni glag. hvaliti.

HVASTE. — Vukoslava, udova pok. Hvaste (Vuchoslave ux. rel quondam Hfaste) zabilježena je u jednoj oporuci (28.). Osobno je ime Hvaste izvedeno od kor. morfema hvast-ati se — hvaliti se.

KAJNE/KAJNO. — U poduljemu je spisku onih što su svjedočili na sudu i Marin Kajnić (Chaynich, 34.). V. Rismondo nalazi u njemu oblik Hajnić, a za mene je Kajnić, prezime nastalo od osob. imena Kajne/Kajno. U Šibeniku je 1343. potvrđeno ime Kajneg (u prez. Kajnegović). Prvi je njegov član kor. morfem k a j - a t i. Od istoga je morfema i Kajne/Kajno kojemu je pridat suf. morfem -ne/-no (uspor. Krajno, Radno, Radovno, Stojno, Vojno i dr.).

KLAPAC. — Među zaduženima je splitski postolar Klapac Laba (Clapač Laba, 16.). On će novčani dug podmiriti mastom. S njime je i Klapac pok. Dragoša (Clapač quondam Dragosii, 33.). A Mihoj je Klapčić (Michoy Clapcih, 9.) unajmio neko zemljište u gradu Splitu. U kupoprodajnome ugovoru zabilježen je kao međašnik Mihovil Klapčić (Michouille Clapcih, 12.). U popisu sudskih svjedoka dođe Ivan Klapčić (Clapcih, 34.). Prezime je Klapčić poteklo od imena Klapac. U ARj je natuknica:

»KLAPAC, klápca, m. odrastao momak. — Valja da je ista riječ što 1. hlapac (drukčiji je akcent, ali vidli kod 1. hlap) . . .«

Složiti se je s mišljenjem kako je glas h prešao u k. V. Kranac.

Hlapac je izveden od im. h l a p — rob, kmet, težak i suf. morfema — ac, i promjenom h > k. Moguće je da je stvoren i od imena Hlap, odnosno da je staro ime Hlapac prešlo u Klapac. Još su Hlaponja, Hlapota i Hlaputa. Češka su imena Chlapek i Chlapoň.

U Hrvatskoj su suvremena prezimena Hlap, Hlapčić, Hlapec, Hlapko, Hlapović, Hlapso te Lapčević i Lapčić po zamuknuću glasa h. Ovakvi su ojkonimi: Lap u okolici Beograda, u Crnoj Gori je Lapa, u Lici Lapac, Lapat u Gorskome kotaru, u topličkome kraju Lapatinci, kraj Smedereva Lapča, u Dalmaciji je Lapčaj, Lapovci u slavenskobrodskome kotaru, kod Kragujevca Lapovo.

KRANAC. — Na 20. str. stoji: »Radoslav, sin pok. Hranca (Cranec) iz Dragosinice (de Dragosiniça) obavezao se da će boraviti dvije godine sa Karbonom . . .« V. Rismondo ga čita Hranac premda je jasno da je Kranac. Istina je kako je imenski oblik Hranac prešao u Kranac promjenom h > k. Hranac je nastao kraćenjem od Hranimir, Hranislav u koji je prvim članom imper. h r a n i, hraniti — paziti, čuvati, ali je moguće kako je neposredno stvoren od kor. morfema h r a n i t i i suf. -ac.

Tu pripadaju Hrana, m., Hranča, Hranče, Hrane, Hraneta, Hranetko, Hranic, Hranilo, Hranis, Hraniša, Hranita, Hranko, Hranoje, Hranota, Hranta, Hra-

nul, Hranjen te oblici u kojih je zamuknuo glas h: Ranimir, Ranislav i Ranče, Ranec, Ranko. Također i prezimena: Hrančić, Hranetić, Hranic, Hranilović, Hranisavljević, Hranislaljić, Hranotić, Hranšić i Ranac, Rančević, Rančić, Ranić, Ranilović i dr. Ojkonimi su: Hranač u okolici Dobrinje (u Hrvatskoj), Hranitić u srednjovjekovnoj Srbiji, u Hercegovini su Hranikuće.

Držim kako ovdje pripada prez. Krančić (XVII. st. u Hrvatskoj) i Kranović te ojk. Kranević u knjaževačkom okrugu.

KRIVO. — Svjedočiše i Likan Krivović (Criuouich, 34.) na sudu u Splitu. Dato prez. biva od osobnog imena Krivo, ovo od prid. k r i v.

Osobno je ime Krivalj potvrđeno u Sumpetru blizu Omiša u X. st., Krivošija 1205. u Senju. Stara polj. imena jesu Krzywak, Krzywania, Krzywasz, Krzyw(ek), Krzywiec, Krzywín, Krzywko, Krzywisz, rus. Kriv. Krivec, ukr. Krivec, Krivij, Krivko, Krivonos, Krivohata, Krivohuža, Krivošapka, Krivašlik, brus. Krivec, Krivonos, Krivorot, bud. Krivi, Krivio.

Stara prez. jesu Krivačić, Krivaldić, Krivičić, Krivić. Ojkenima ima mnogo, evo nekih: Krivača u XIV. st. u Srbiji, u naše doba zaselak u sarajevskom okrugu, selo kod Čačka te blizu Valjeva, Krivaj kod Bjelovara, u Lici i u okolici Virovitice, Krivak blizu Požarevca, Krivana pored Kragujevca, Krivo kraj Cerne, Krivodol u Imotskoj krajini, Krivošije u Boki Kotorskoj i dr.

LIKAN. — U popisu svjedoka (34.) koji se pojavljivali na splitskome sudu unijet je Likan Krivović. Ime je izvedeno od im. lí k — lice, ljudsko (živo) tijelo, oblik, pojava i suf. morfema -an.

U XVII. znano je osobno ime Lika, ž.

Suvremena su prezimena u SR Hrvatskoj: Likaček, Likan, Likar, Likarević, Likarić, Likavac, Liker, Likesić, Likević, Likić, Liko, Liković, Likul. Ojkonimi: Likarev šor u Lici, Likari i Like u okolici Tuzle, Liknik negdje u Bosni, Likorda u Podrinju. Navedeni se nomi rasprostiru ponajviše na (i)jekavskome i ekavskome području, veoma ih je malo na ikavskome, stoga treba isključiti ikavske im. lik, likar — lijek, liječnik. Osim toga ove riječi i nijesu ušle u onomastiku. Dodajem da je u X. st. kod Solina bilo naselje zvano Likina (Lichina). Znano je iz kasnijega prijepisa, no ipak zavređuje pozornost.

MARNA. — »Za svoje oporučne izvršioce postavila je ser Nikolu pok. Rađića, majstora Petra zlatara i Marnu (Marnam), udovu pok. Ostoje«, ova rečenica biva na 28. str. Marna je mogla doći kraćenjem od Marislava, u koje je prvi član imper. m a r i, mariti, jli je izvedeno od kor. morfema m a r i t i i suf. -na (uspor. Borna, Cvjetna, Gojna, Grubna, Krasna, Milna, Radna i dr.).

Pripada ovdje ime Marava, Marena, Marihna, Marila, Marnik, Marona, Maroš, Maršan te prezimena Maravčić, Maravić, Marinić, (Marbnić, XV. str., Mon. serb.), Manisavljević, Marman, Marmanić, Maroš, Marošević, Maršanić. Ojkonimi su: Marenić — dva sela u okolici Sarajeva, Marevica kod Beograda, Maroševac i Maršić blizu Kragujevca, Maruša — dva sela u Mačvi, Marušić kod Toplica.

Slovenska su imena Maraš (XII. st.) i Marjuša (IX—X.).

MILADIN. — Splitski pučanin Miladin Bokšić bijaše patricijskim dužnikom (14.). Osobno je ime Miladin u više srpskih isprava u XIV i XV. st., u jednoj je hrvatskoj tek u XVII. st. Splitska je potvrda mnogo starija od spomenute. Ime je izvedeno od prid. mil — mio i suf. morfema -adin (uspor.

Bjeladin, Bojadin, Boljadin, Kojadin, Stojadin i dr.).

S njima idu Milac, Milač, Milačin, Milad, Milada, Miladina, Milahna, Milak i dr., jednako prezimena Milačević, Milačić, Miladinović, Milakara, Milakić, Milaković i dr. Ojkonimi: Milača u kragujevačkom okrugu, Milačići u Crnoj Gori, Miladinov u Srbiji u XIV. st. Miladinovac kod Bihaca, Miladinovići — tri zaseoka u Bosni, jedan u Goskome kotaru, Milahovci — naselje znano po nazivu, Milakovac kod Sarajeva. — V. Milat.

MILAT. — Slijedeći podatak glasi: »Radoslav Milatović (Radoslauus Milathouich), koji je ranije bio sluga ser Lazarina Teste, zaključio je ugovor sa majstorom Jakovom...« (20.). Od osobnog imena Milat stvoreno je prez. Milatović. O njemu u ARj biva:

»MILAT, m. ime od mila kao i Milan. U rječniku Vukovu i u Daničićevu (u ovome drugome s potvrdom iz XV. vijeka). Potvrda donose još Lukarević 4. A. Kačić korab. 461.«

Svakako je najstarija ova potvrda iz Splita jer je sa sama početka XV. st. Milat dođe od prid. mil — mio i suf. morfema -at (uspor. Bracat, Ljubat, Mislat, Radat, Rudat, Živat).

Prezimana su Milatić i Milatović, ojkonimi: Milat, Milatovac — jedan u kragujevačkome okrugu, drugi u požarevačkome, Milatove Drage u splitskome, Milatovica u Hercegovini, Milatovići — dva zaseoka u okolici grada Sarajeva, u Boki Kotorskoj te blizu Rudnika u Srbiji. — V. Miladin i Milatko.

MILATKO. — Također je na 20. str. podatak: »Bogoslov Milatković (Bogoslauus Milatchouich), koji je bio iz Imotskoga (de Ymota), obvezao se da će boraviti...« Milatović je od osobnog imena Milatko, ovo od Milat dodavanjem suf. morfema -ko. ARj za nj donosi potvrdu iz Svetostef. i Deč. hrisovulja. Imotski je primjer najraniji na hrvatskoj strani.

Prez. Milatković zabilježeno je u XIV. st. u srpskome spomeniku. Selo Milatković leži u rudničkome kraju (u Srbiji). — V. Milat.

MILKOŠ. — Čita se početak stavka: »Od posebno je značenja ugovor, u kojemu Milkozije Radinović (Milcossius Radinouich) iz Livna (de Cliuina) unajmljuje svog sina Šimuna...« (21.). Dotično je ime pročitano pogrešno, ispravno je Milkoš. Biva od imena Milko i suf. morfema -oš (uspor. Beroš, Biloš, Bogoš, Miloš, Radoš, Vitoš i dr.). Milko pak dode od prid. mil — mio i suf. morfema -ko.

Uza nj su Milkun i Milkuš, prez. Milković i ojk. Milkovići u sarajevskome i tuzlanskome kraju te Milkut znan tek po nazivu. — V. Milat.

MILON. — Na 16. str. dolazi: »Njemu je bio dužan Splićanin Milon Bogošić (Milonus Bogossich) 45 libara malih, koje će mu vratiti do 10 slijedećih dana«. Na 8. str.: »... i svaki za svoj dio daju u zakup Radigostu Drakčiću (Radigosto Dragcich) i Vukoslavu Miloniću (Vulcoslao Milonich)...« I konačno: »Za Radoslava je jamčio Divoj Milonović (Divoy Milonouich), koji je bio zet...« (20.). Prezimana Milonić i Milonović potekoše od imena Milon. Izveden je od prid. mil — mio i suf. morfema -on (uspor. Bilon, Dabron, Dragon).

U ARj je prez. Milanović. Prenijeto je iz djela J. Kavanjina. Ali se dodaje: »ako je dobro zapisano«. Bit će kako je zaista dobro zapisano jer je Kavanjin takvo prez. čuo u svojoj okolici. U naše je vrijeme prez. Milon i Milonević.

MIOLOGOST. — Stoji kako je Radoj Milogostić (Milogostich) iz Rogoznice prodao magarčića Splićaninu Veljku Haloju (31.). Nema sumnje da je prez. Milogostić stvoreno od osobnog imena Milogost.

U ARj je Milogost, koji se upućuje na Miogost. Kao Milogost potvrđen je u XIV. st. u nekoliko srpskih listina te u Dubrovniku. Međutim nema nigdje traga obliku Milogostu. Složen je od prid. mil — mio i im. gost. Ovakva su Milbrat, Mildrug, Milidrag, Milisav, Milivoj, Milorad. bug. Milodrag, Milorad, polj. Mišobor, Mišobrat, Mišodziad, češ. Milhost, Milobor, rus. Milogost, Miloneg, Milonežk(o), Miloslav, ukr. Milogost, Milonežgъ, Miloserđъ. Također domaća Dobrogost, Miligost, Radigost, Slavogost, polj. Bdzigost, Dobrogost, Ljubogost, Miligost, češ. Blizhost, Bolehost, Budihost, rus. Dobrogostъ, Milogost, ukr. Dobrogostъ, Milogostъ, slov. Radogost.

MILTIN. — Poznata su stara osobna imena Milta i Milten (Svetostef. i Deč. hrisovulje), također Miltoš (Deč. hrisovulje). U Registru je rečenica: »Oni su po izvršenoj diobi izvijestili splitske suce Franu pok. Mihovila i Petra pok. Miltina, te notara Jakova« (19.). Budući da su u navedenim srpskim spomenicima oblici Miltenъ i Miltěъ, to bi naslovljeni (splitski) mogao biti ikavskim oblikom davnoga Miltěъ, postala od prid. milъ — mio i suf. morfema — tинъ.

Staro je prez. Miltenić. — V. Milat.

MILJ. — Izvadak iz podulje rečenice na 32. str. glasi: »... dok je Tihomir Bogoslavilić (Tighomir Bogoslauich), iz katuna Milja Radojković (Milgia Radoycouich), prodao jednog svog magarca ser Marinu pok. Favla Berinova za 11 libara malih«.

ARj svjedoči da je Milj u rječniku Đ. Daničića, nađen je u srpskoj listini XV. st. Stoji još kako bi se mogao čitati i Mil jer je napisan Milъ. Međutim splitski podatak otklanja takvu sumnju, jer pisar redovito rabi lgi za lj. K tomu, ovdje biva u gen. jednine. Prema njemu je muž. i žen. Milja. Još su stara imena Miljadin, Miljahna, mi i ž., Miljak, Miljan, Miljana, Miljas, Miljat, Miljco, Miljen, Miljena, Miljenka, Miljenko, Milješ, Miljeva, d., Miljko, Miljun, Miljuš. Ojkonimi su: Milj u sarajevskom okrugu, Miljača u Lici, Miljačice kod Makarske, Miljačka u okolicj Travnika, Miljakovci oko Banje Luke, Miljakovina na užičkome prostoru, Miljašić kod Zadra. I prezimena: Miljaković, Milijatović, Miljenović, Miljević, Miljković i Miljušević.

Milj je izveden od prid. milъ — mio i suf. morfema њъ. Nakon gubitka poluglasa њ nastupila je jotacija l + j > lj. — V. Milat.

MILJAJ. — Splićanin Cvitan Miljajević svjedočio je jedanput na sudu. Prezime je upisano Milgiaeuch. Stvoreno je od osobnog imena Miljak, koje biva od prim. m i l — mio i suf. morfema — њajъ. Kada se izgubiše poluglasovi (b), provedena je jotacija l + j > lj. — V. Milj.

MILJAN. — Izvršiteljem oporuke Kadole Supković određen je Mikac Miljanović (Miglianouch, 29.) Prezime je poteklo od osobnog imena Miljan, izvedena od prid. mil — mio i suf. morfema њjanъ. Nakon gubljenja poluglasova izvršena je jotacija l + l > lj.

Miljan se nalazi u Deč. hrisovuljama te još nekim srpskim spomenicima. Ovaj u Splitu prvi je hrvatski.

Prezimana su Miljanić i Miljanović, ojkonimi: Miljan blizu Virovitice, Miljanići u Crnoj Gori, Miljanovac u kraju oko Slav. Požege, Miljanovci u banjalučkome kotaru, Miljanović u sarajevskome, također se nekoliko sela u Bosni i Hercegovini zovu Miljanovići. — Milj.

MIRČA. — V. Rismondo je iznio i ovo: »Slijedeći instrument ove vrste je namirnica što ju je dala Dumnana (Dumnana), udova pok. Ratka (Ratchy), a kasnije zakonita žena Cvitana kalafata (Çiuitani calafati), i to Mirči (Mirçe), materi svog prvog muža...« (13.).

ARj ima samo muš. ime Mirča, prenosi ga iz srpskih isprava dodajući kako »ima mu potvrda samo za Rumunje.« Potom je Mirča, ž., »nekakva zemlja u Poljicima.« Svakako u omiškim Poljicima. Također su stara osobna imena Mirac, Mirče, Mirčeta, Mirčin i Mirčuj te prezimena Mirčačević, Mirčetić, Mirčević, Mirčić, Mirčinac. Ojkonim je: Mirčić u okolici Benkovca. Kraj Valpova je nekakvo zemljište Mirčinci, valjda i šuma, po njemu i navedeno prez. Mirčinac.

Ime je osobno Mirča vjerojatno stvoreno kraćenjem od Miroslava ili pak neposredno od im. mir i suf. morfema -ča. — V. Mirka.

MIRKA. — Za dotično je ime rečeno u ARj.:

MIRKA, f. a) žensko ime od mila mjesto Miros(l)ava. S. Novaković pom. 81. Mirka, žensko ime u diptihu manastira Gomirja iz XVIII. vijeka. V. Arsenijević. Mirka (tako je zabilježen akc.), žensko ime u Mačvi. S. Novaković.«

U Registru pak stoji: »Tako ovdje vidimo da je prilikom prodaje što ju je izvršila Mirka (Mircha), udova pok. Radoja Kraljića (Radoy Cralich) iz Primorja...« (11.). A ova je bilješka s početka XV. stoljeća! Oblik Mircha čita se Mirka. Njezin je muš. parnjak zapisan u XIV. st., jednako i prez. Mirković. Ojkonimi su: Mirko u travničkome kotaru, Mirkovac u banjalučkome, varaždinskom i pirotskom, Mirkovci u okolici Bjelovara i Vinkovaca te kod Pirota, Mirkovići u sarajevskome okružju, Mirkopolje u zagrebačkome.

Mirka je postala kraćenjem od Miroslava ili je izvedena od im. mir s pomoću suf. morfema -ka. — V. Mirča.

MIROSLAVA. — Čita se na 26. str.: Miroslava (Miroslaua), udova pok. Hrvatina (Choruatini), koja je također bila iz Splita, ostavila je Marinu...« Naslovljena imena uopće nema u ARj u ovome obliku, ali je njezin muš. parnjak Miroslav s potvrdama iz XII. i XIV. st. Donijet je pak oblik Miro-sava, i bez oznake godine bilježenja, s napomenom da se nalazi u Srpskome rječniku V. Karadžića. Budući da je izgubljen glas l, ovaj je podatak svakako mladi.

Osobno je ime Miroslava složeno od im. mir i slava.

U IX. ili X. st. zapisano je slov. ime Miroslava, u XII. pak Miroslav. A bug., češ., slovač. i rus. također je Miroslav, ukr. Miroslavъ. Prezimana su Mirosavac, Mirošavić, Mirošavljević, Mirošaljić. Ojkonimi: Mirošaljci u rudničkome kraju, drugi u Podunavlju, Mirošava u Srbiji u XIV. st., Mirošavci kod Tuzle.

Splićanin je Dujam Miroslavić (Miroslauich, 21.), što znači da je ime Miroslav starije u Splitu, kada na početku XIV. st. od njega opstoji prezime.

MISLJEN. — U Splitu je ovo ime obilato potvrđeno, i to su jedine njegove potvrde u starijemu hrvatskom imenarstvu. U Srbiji je poznato u XIV.

st. Evo podataka: »Tako je postolar Mišljen Utišenović (Misilgenus Vtssenuich) prodao Dumnani...«, 11., »Jamac za Dumnanu... bio je Mišljen Diminčić (Misilgenus Dimincich, 13.)«. Isti se navodi dva puta na str. 14., a Mišljen Utišenović na 20. Zatim slijedi Mišljen Dragoslavić (34.) koji se pojavljuje među sudskim svjedocima.

Svećenik don Marko Mišljenović spominje se na 21. i 22. str. Njegovo je prez. stvoreno od osob. imena Mišljen, prema tome je dato ime starije od vremena njegova potvrđivanja, jer u to doba bijaše već oprezimenjeno. Još su stara prezimena Mišljančević i Mišlin. Ojkonimi su: Mišljen u Hercegovini, Mišljenovac u Lici te u kraju oko Požarevca, Mišljenovići kraj Sarajeva i u Gorskome kotaru.

Ime Mišljen dolazi od kor. morfema *misl-iti* i suf. *-jen*. Nastupila je jotacija *l + j > lj*, ispred *lj* glas *s > š*.

MLADIN. — Mladin Bokšić (Mladino Bohsich, 32.), splitski krznar, bijaše pozajmio novac jednomu Vlahu. Ime je izvedeno od prid. *mlad* i suf. morfema *-in*.

Ovdje spadaju imena Mlada, Mladan, Mladen, Mladoš te prez. Mladenčić, Mladenić, Mladenkin, Mladenković, Mladenov, Mladenovac, Mladenović, Mladetić, Mladinić, Mladinović, Mlađenović. I ojkonimi: Mladenino u kragujevačkome kraju, Mladenovac u sjever. Srbiji, Mladenovica u okolici Kruševca, Mladeškovci i Mladoševica kod Travnika, Mladinovac u Požeškoj kotlini, Mladoš u kraju oko Sarajeva.

U ARj biva osob. ime Mladin. Nalazi se u srpskoj ispravi iz XIV. st.

MRČIMER. — Na str. 8. jedna rečenica počinje: »Istoga dana Spličanin Stancije Mercimerić (Stancius Mercimerich), uz pristanak svoje žene Stojke (Stoyche), dava u zakup...« Oblik Mercimerich čitam *Mrčimerić*. Ovo je prezime nastalo od osob. imena Mrčimer, složena od imper. *mrč-i*, *mrčiti* i germ. *mēr* — znamenit, slavan.

Germanški je prid. *mēr* ušao u psl. imenarstvo i do danas se očuvao gotovo u svima slavenskim jezicima. Imenica je mir njime zamijenjena pa je tako izgubljen osjećaj da je tuđicom. U nas su još imena Čudomer, Didomer, Dražimer, Gladimer, Gostomer, Hvalimer, Radomer, Tožimer. — Pored grada Zagreba je potok Čnomerec, po kojemu se imenuje i jedna gradska četvrt, Radomer je izvor u okolici Dubice, u kraju oko Zeline leži selo Žitomereje, u XVIII. st. je zabilježeno prez. Žitomerski, u kojemu se vidi osob. ime Žitomer. Suvremena su prezimena Gojmerec, Logomerec, Žitomerec.

Prvi član imena Mrčimer motivacijski spada u imena kao što su Bunislav, Gonimir, Kazimir, Oroslov, Strašimir, Tomislav i dr.

Ojkonimi su: Mrča u topličkome kraju, Mrčajeveci u rudničkome okrugu, Mrčajevići na Pelješcu, Mrče, Mrčevići i Mrčine u okolici grada Sarajeva, Mrčevaj kod Tuzle i Boki Kotorskoj, Mrčevo u dubrovačkome kraju, Mrčiči u zagrebačkome okružju i užičkome, Mrčenci blizu Valpova (XVII. st.), Mrčine i Mrčkovac u požarevačkome kotaru. Prezimena su: Mrčačević i Mrčić.

Stara su osobna imena Mrčeta i Mrčko.

NIMKO. — Na str. 31. biva: »...Livnjak Grgur Nimković (Gregorius Nimcouich) prodao je Vukmiru Vladoslaviliću (Vohmir Vladoslauilich), koji je boravio u Splitu, jednog magarca...«

U ARj je prez. Nijemčević, stvarno Nemčević (XIX. st.) i Nijemčić te da je potvrđeno u Hrvatskoj u XVI. stoljeću. Prema tome je od njih starije splitsko prezime Nimković. Isto potječe od osob. imena Nimko, ono pak od ik. prid. n im — nijem (uspor. scsl. nemъ).

U okolici Benkovca leži selo Nimci. U Slavoniji se spominju Nimci, nase-lja, u XVII. st. Također je u Hrvatskoj poznato prez. Nimak u XV. st. Dotični podaci govore kako je prid. nim davno ušao u antroponimiju. A ojk. Nimci u Dalmaciji, na jugu, nikako nije mogao postati od etnonima Nimak — Nijemac, naziv za pripadnika njemačke nacije. Uzgređice pripominjem kako ovaj etnonim nema s našim prid. nijem, odnosno praslav. nemъ ništa skupnoga. Sasvim je slučajna fonemska jednakost.

Prema navodima ARj u Dalmaciji se vrsta vinove loze zove nimčevac/ninčevac.

OROS. — Izvršiteljem jedne oporuke bijaše ser Marko Orosić (Orosich, 12.). Njegovo je prez. nastalo kraćenjem od složenice Oroslav. Oroslav je složen od kor. morfema or - iti i im. slava.

U ARj stoji im. *oroslav* u značenju »lav« i »orolav.« Oroslav je pak »izmišljena životinja, sprijed orao, otrag lav.« U Hrvatskome je Zagorju ojk. Oroslavlje, što je zapravo pos. prid. od imena Oroslav.

Staro je rus. ime Orogostъ.

PRIBAN. — Podstrigačem sukna bijaše Splićanin Lovre Pribanović (Laurentius Pribanovich, 19.). Prezime je Pribanović u ARj, no bez nadjevka. Rečeno je da potječe od osobnog imena Priban. O samu imenu piše slijedeće:

»PRIBAN, m. ime od dragosti kao i Pribac. U rječniku Daničićevu Pribanъ iz dvije isprave Dušanove. Druge potvrde donose Deč. hris. 12., 13., 29., 37., 50. i Svetostef. hris. 31.«

Splitski je Priban očuvan u prez. Pribanović i prvom je potvrdom u hrvatskome imenarstvu. Priban je stvoren kraćenjem od Pribidrug, Pribigoj, Pribihval, Pribimir, Pribinjeg, Pribislav, Pribistric, i to od njihova prvoga dijela koji je 3. jed. aorista *pribi*, *pribiti* — dobiti. Okrnjku je dodan suf. morfem -an.

Ovdje idu izvedenice: Priba, ž., Pribac, Pribač, Pribaj, Pribak, Pribat, Pribčin, Pribе, Pribelj Priben, Pribetko, Pribica, Pribić, Pribik. Pribil, Pribilo, Pribina, Pribinja, Pribiš, Pribiško, Pribitko, Pribjen, Pribо, Pribona, Priboje, Priboš, Pribošina, Pribša te prezimena Pribaković, Pribanić, Pribavić, Pribenić, Pribetić, Pribičević, Pribičić, Pribić, Pribičević, Pribilović, Pribinović, Pribisaljčić, Pribisaljčić, Pribislavić, Pribojević. Ojkonimi: Pribačevo — poznato samo po nazivu, Pribajevići u okolici grada Tuzle, Pribanj, Pribičevac, Pribjenović u kraju oko Sarajeva, Pribanjci i Pribudići u Gorskome kotaru, Pribeljci u travničkome kotaru, Pribi u Hrvatskoj u XVI. st., Pribilović u Boki Kotorskoj, Pribilovo u Hrvatskoj u XV. st., Pribislavac u Međugorju, Pribojci kraj Metković, Pribude u zaleđu grada Splita.

Zapadno od Slav. Broda prostire se šuma Pribudovac.

PRIDIN. — Veselko Pridinović (Veselchus Pridinovich, 34.), rodом iz dalmatinskoga sela Gorice, jednom se pojavio kao svjedok na sudu u Splitu. Prezime Pridinović/Predinović nema u ARj. Međutim u Šibeniku je 1386. upisan građanin Juraj Pridojević (Georgius Pridoyevich) a 1509. Antun Pritković (Antonius Pritcovich) Prvo je prez. nastalo od osobnog imena Pritko < Prid-

ko. Prezime pak Pridinović od imena Pridin, koje biva od prvoga dijela složenice Pridimir, Pridislav, Pridivoj. Prvi je član ik. prijedlog prid — pred (uspor. scsl. прѣдъ), njemu je dan suf. morfem -in (uspor. Bajin, Balin, Bilin, Dobrin, Dragovin, Rudin i dr.).

RADIS. — Među Vlasima iz splitske okolice koji dolazahu u Split radi životnih potreba bio je i Radis Stojšić (Radis Stoysich, 32.). Dotično je ime skraćeno od Radislav. Radislav je složen od prid. rad — koji što hoće ili želi i im. slav-a. Na jednak su način stvoreni Boris (< Borislav), Hranis (< Branislav), Vladis (< Vladislav).

Pridjev rad je veoma imenotvoran. Pored ostalih ovdje su: Rada, Radac, Radača, Radak, Radalj, Radman, Radan, Radanac, Radaš, Radašin, Radat, Radatko, Radava, ž., Rade, Radej, Radejna, Radek, Radel, Radelj, Rademan, Raden, Radenac, Radič, Radij, Radik, Radika, Radikoš, Radikovin, Radin, Radinić, Radinoj, Raditin, Radilo, Radojko, Radok, Radonin, Radoš, Radovin, Radunica i dr. — V. Radovina.

RADOVINA. — U ulozi svjedoka na sudu jednom je zabilježen Radovina Pribčić (Radouina Pribcich, 34.).

U ARj je Radovina naziv zemljišta u Trebinjskome kotaru. Osobno ime Radovin potvrđeno je u Deč. hrisovuljama također prez. Radovinić, u XV. st. Radovinović u Stonskome Ratu i još nekim selima u dubrovačkome kraju. Selo Radovin nalazi se u okolici Nina, Radovinovac oko Valjeva, Radovinska Čuka u pirotskome okrugu.

Radovina je izveden od prid. rad — koji što hoće ili želi i suf. morfema -ovina. Mogao je doći i od imena Radov (skraćena od Radovan) i suf. morfema -ina te od Radovin dodatkom -a. -V. Radis.

RESTIN. — U popisi onih što svjedočiše na sudu biva i Rastin Jurjević (Jurgeuich, 33.). Osobno ime Restin stvoreno je kraćenjem od Restimir. Ovo je složeno ime potvrđeno 1250. na otoku Braču. Složen je od imper. résti, résti — rasti i im. mir. U obliku Restin dolazi suf. morfem -in.

Osobno ime Restoje zabilježeno je u Bosni 1442. U Hrvatskoj su u naše doba prezimena Restak, Restek, Resti, Restin, Restović. Budući da je Restović bračko prezime, dokazom je raširenosti imena Restimir od kojega je potekla izvedenica Reste/Resto, od nj epak Restović.

Restina je potok kod Garića u Moslavini, zapisan je 1337.

Ovamo idu i oblici u kojih je rasti: Rastimir, Rastislav te Rastica, m., Rastina, Rastinja, Rastiš i Rastiša te prezimena Rastić, Rastija, Rastimirović i Rastinić. Ojkonimi su: Rastićevo kod Bugojna i drugo kraj Donjega Vakufa, Rastićevo u okolici Gračaca.

SLEZ. — Luka Slezin (Slesin) biva na popisu onih građana što svjedočiše na sudu (34.). Prezime Slezin je pos. pridjev im. slez — slijez (alhaea officialis). Posve je moguće da je glasilo sleza, kakav je oblik i u Voltićevu rječniku.

U Srijemu je potok Slezan, znan u ovome obliku već u XIV. st. U naše se doba tako zove i šuma u njegovoj blizini.

SMILE. — Smile Hinatović (Hinatouich, 32.) bijaše Vlah na posjedu cetinskoga kneza Ivana. U ARj biva ime Smil potvrđeno u nekoliko srpskih spomenika u XIV st., u Dubrovniku 1409. Dodajem kako je gotovo u isto vrijeme

unijeto i u Registar. U povodu izdanja namirnice Vučine Vratkovića. Vučinov je sin Smil.

Smilac (Smilьcъ) je staro bugarsko ime. Staro je prez. Smilović. Ojkonimi su: Smilčić u zadarskom kotaru. Smilovići u konjičkome. Smilovica je planinski vrh u kruševačkome okrugu.

Dodati je da je staro češ. ime Smil.

Osobno ime Smile biva od im. smil — smilje (atennaria dioica). Dakle fitonimskoga je podrijetla.

STANAČA. — Dragoslava, žena Radonjina, oporučno je ostavila Stanačić (Stanače), Simunovoj ženi iz Brača, suknenu tuniku crne boje (30.). U ARj se doznaje da je Stanača zabilježena u srpskim spomenicima od XV — XVIII. st., u Hrvata je prva ova iz Splita. Stanača je mogla doći kraćenjem od Stanimira, Stanislava u kojih je prvi član imper. stani i s pomoću suf. morfema -ača, ali također i kor. morfema stan-, stati (uspor. prezent stan-em), odnosno oblika Stana koji postaje na oba načina.

Ovamo još spadaju imena Stanac, Stanava, ž. Stanča, Stančul, Stame, m. i ž., Stanekača, Stanen, Staneta, m. i ž. Stanihna, Stanija, Stanika, ž., Stanilo, Stanin, Stanina, m., Staniša, Staniško, Staniv, Stanka, Stankaja, Stanko, Stankul, Stano,, Stanoj, Stanoja, m. i ž., Stanojka, Stanojko, Stanojla, Stanojlo, Stanoka, Stanol, Stanoš, Stanša, m., Stanula, Stanuša. Prezimena: Staničić, Stančević, Stančić, Stanekić, Staneković, Stanić, Stanišić, Stankić Stanković, Stankujević, Stanojčić, Stanojević, Stanojičić, Stanojković, Stanojlović, Stanović, Stanišić. Predočiti ću i stanovite ojkonime: Stanarevac kod Bos. Krupe, Stanci u rasinjskome i aleksinačkom kotaru, Stani kraj Zadra, Stanića Kosa kod Bos. Kostajnice, Stanići u Istri, Dalmaciji, kraj Bjelovara, Čajniča i Dervente, u užičkome kraju, Staniševo blizu Labina (Istra), Stanišj kod Poreča, Stanišlevci kraj Bos. Gradiške, Stankić u bijeljinskome kraju, Stankovac u kraju oko Gline u XVII. st., Stankovci pokraj Karlovca.

STANAT. — Stipan Stanatić (Stanatic) bijaše dobio stanovitu količinu žita u zamjenu za mašt (17.). Isti se spominje i na 27. str. Prez. Stanatić dolazi od osobnog imena Stanat, ono pak kraćenjem od Stanimir, Stanislav, gdje je prvi dio imper. stani, stati, ili izvođenjem od kor. morfema stan-, stati (uspor. stanem, stati) kojemu je dodan suf. morfem -at (uspor. Bracat, Ljubat, Mislat, Pobrat, Rudat).

Stanatović je selo u srebeničkome kotaru. — V. Stanača.

STANČICA. — Stančica Glejković (Stančice) primila je u nasljedstvo pčele (29.). Osobno je ime Stančica umanjenicom imena Stanča ili pak Stanka. Oba su stvorena kraćenjem od Stanimira, Stanislava, njihova prvoga dijela imper. stani, stati i suf. morfema -ča odnosno -ka ili izravno od kor. morfema stan-a, stati (uspor. stan-em, stati).

Ovdje dođe prez. Staničić. — V. Stanača.

STANIČICA. — Udovica je Dumnana izdala pismenu namirnicu Ivanovoj ženi Staničić (Staniciće). V. Rismondo je ovo ime pročitao Stančica, što nije puno uvjerljivo. Stančica je moglo nastati palatalizacijom od nepotvrđena oblika Stanika, stvarno je njezinom umanjenicom. Oblik Stanika kraćenjem od Stanimira, Stanislava. Prvi dio je njihov imper. stani, stati. Mogaše jednako biti izvedena od kor. morfema stan-, stati (uspor. stan-em, stati).

Teorijski mogla je nastati izvedbom od Stanica, no kako je ova umanje-nicom, teško da je od nje izvedena nova umanje-nica.

Navodim da je u ARJ potvrđena Stanika, ž. 1871. u Novome Sadu, što znači da je veoma mlado ime. — V. Stanača.

STANIKA. — Stanika (Stanicha) pok. Ivana, inače brat zaduženika Marka, spominje se na str. 14., 18. i 30. Dotičnoga imena nema u ARJ. Postalo je skraćivanjem od Stanimir, Stanislav, od njihova prvoga člana imper, stani, stati ili izvođenjem od kor. morfema stan-, stati i suf. morfema -ika (uspor. Borika, Milika, Mušika, Radika, Semika). — V. Stanača.

STANOR. — Radmilo Stanorović (Radmile Stanorouich) bijaše poglavarem ili vlasnikom katuna u zaleđu grada Splita. Prezime je Stanorović izvedeno od osobnog imena Stanor. Stanor od Stanimir, Stanislav kraćenjem od prvoga člana. Taj je imper. stani, stati. Također i od kor. morfema stan-, stati s pomoću suf. morfema -or (uspor. Bilor, Budor, Grubor, Jagor, Vitor). — V. Stanača.

SUPKO. — Nikola se Supković (Supcouich) spominje u svezi s jednim sudskim sporom (19.), Stjepan Supković u oporuci (29.) te ponovno Nikola Supković također u sudskome sporu (31.).

Osobno je ime Supac (Supech) potvrđeno u Zagrebu 1316. Iste godine i Supek u Jastrebarskome. Prezimena su Supan, Supančić, Supanić, Supičić, Supilo, Supin, Suplina. Ojkonimi su: Supać i Supčani u vlaseničkome kotaru, Supište u kraju oko Požarevca.

Prezime je Supković poteklo od opće im. sup- i suf. morfema -ka. Ona posjeduje više značenja, ali će osobnom imenu najbolje odgovarati kako je u ARJ, tj. stanje kada se tko osupne, zapanji. Stvarno ono znači rumenu, crvenu boju lica. Ime je dakle motivirano izgledom lica i vlasi njegova nositelja.

TISA. — Tisa (Tisa) je sročila oporuku i Maloj braći ostavlja svoticu novca (26.). Na prvi se mah čini da bi naslovljeno ime trebalo čitati Tiša, no kako bilježnik za fonem š redovito piše ss, to otpada ovakva pomisao. Osobno je ime Tisa biljnoga podrijetla (fitonimsko), to je crnogorično drvo tisa koje se još zove tis, tisen, tisovina, iva (taxus).

Tisa je planina u Crnoj Gori, Tisanica potok u kraju kod Rudnika u Srbiji.

TOLAJ. — Nikola, sin postolara Tolaja (Tolay) prodao je njivu jednomu Livnjaku (10.). Osobno ime Tolaj biva kraćenjem od Tolidrag, Tolidrug, Tolimir, Tolinjeg, Tolislav, Tolmir. Prvi je njihov dio 3. jed. aorista toli, tolti — blažiti, miriti; smirivati; dobrovoljiti. A također je mogao postati i izvedbom od kor. morfema to-l-i-t-i i suf. -aj (uspor. Bjelaj, Dražaj, Milaj, Slavaj, Tvrđaj).

S njime stoje imena Tola, m., Tolac, Tolak, Tolan, Tolava, ž., Tolčin, Tole, Tolej, Tolen, Tolenac, Tolična, Tolićak, Tolićaj, Tolila, m., Tolilo, Tolimen, Tolin, Tolina, m., Toliš, Toliša, Toloj, Toloje, Tolša, Toluh, Tolja, m., ž., Toljko i prezimena Tolanić, Tolanović, Tolarić, Tolčić, Tolenović, Tolić, Toli-
lović, Tolimirić, Tolinović, Tolisaljić, Tolislavić, Tolišević, Tolišić, Tolković, Tolo, Tolojević, Tolović, Tolšić, Toljan, Toljanić, Toljenović, Toljević. U ARJ nije ušlo prez. Tolihnić. U Registru je dvaput ublježen Cvitko Tolihnić (13., 15.). Ojkonimi su: Tolanovina u oklici Dečana (XIV. st), Tolci kod Pljevalja (XVII. st.), Tolić kraj Udbine, Tolići na prostoru oko Karlovca, Tolilovac u

okolici Virovitice (XVI. st.), Tolišnica kraj Rudnika, Tolimiri na području oko Banje Luke, Tološi u Crnoj Gori, Toljenak u višokome kotaru, Toljevac u temičkome okružju, Toljevići blizu Vlasenice.

Staro je rus. ime Toligneu, polj. Toligniew, Tolisław.

TVRDINA. — Na 20. str. se čita: »Za Radoslava je jamčio Divoj Milonović (Diuoy Milonouich), koji je bio zet Tvrđinin (Theuerdene) i koji je bio nastanjen u Splitu...«

Tvrđina je stvoren skraćivanjem od prvoga člana složenih imena Tvrđigoj, Tvrđimil, Tvrđislav koji je 3. jed. aorista *tvrđi*, *tvrđiti*, ali je mogao biti izveden neposredno od kor. morfema *tvrđiti*. Dodan mu je suf. morfem *-ina*.

Ostala su imena, m., Tvrđac, Tvrđan, Tvrđe, Tvrđen, Tvrđiša, Tvrđen, Tvrtko te prezimena, Tvrđajić, Tvrđanović, Tvrđavić, Tvrđičić, Tvrđe, Tvrđić, Tvrđija, Tvrđisaljić, Tvrđislavić, Tvrđišić, Tvrđenić. Ojkonimi: Tvrđaci u fočanskoine kotaru, Tvrđa Rijeka u kraju oko Bjelovara, Tvrđešev — poznat po nazivu, inače u Srbiji (XV — XVIII. st.), Tvrđiči u užičkome okrugu, Tvrđimići u Sarajevskom polju.

Češko je ime Tvrđimir, Tvrđislav, polj. Twardomir, Twardosław i Twardostoj. rus. Tverdislav, slov. Trdodrag, Trdogoj, Trdomir, Trdoslav, Trgač, bug. Tvrđko.

Dodaje da se u Registru (31.) nalazi Splitsanin Tvrđislav Ratković (Theuerdislaw Ratchouich).

TVRDOJ. — Ovoga oblika nema u ARj, ali je Tvrdoje veoma čest u starijim srpskim spomenicima; najviše ih je u XIV. st. Na hrvatskoj strani najstariji je ovaj u Splitu. U Registru je: »Međutim, nije samo magistar Toma naplaćivao mastom, jer je i ser Mihovil Tvrdojev (Thuerdoy) dao Stipanu Stanatiću (Stipan Stanatic) stanovitu količinu žita i novaca...« (17.) Isti je naveden i na str. 31.

Od prvoga dijela složenica Tvrđigoj, Tvrđimil, Tvrđislav stvoren je kraćenjem Tvrđoj. U ovih je imena taj dio 3. jed. aorista *tvrđi*, *tvrđiti*. Ali je mogao biti izveden i od kor. morfema *tvrđiti*.

Ovdje pripada prez. Tvrdojević i ojk. Tvrdojevac koji se prostire u okolici Valjeva. — V. Tvrđina.

UŠESKO. — »Skupa sa Franom jamčio je i laticida Ušesko (?) Drašković (Vsescu Drascouich)«, biva na 16. str. Iza imena Ušesko V. Rismondo je metnuo upitnik (?) jamačno sumnjajući u njegovu vjerojatnost jer je u nas posve neobično. Međutim stara su češ. imena Ůsko, ukr. Uhovaja, brus. Uško. Rusko je prez. Ušakov, bug. Ušagelov, Ušakov, Ušanov, Ušatov, Ušatski, Ušlev. Hrvatska prezimena Ušić, Ušković i Ušnik, slov. Ušaj. Nije dakle sumnje da je im. uho, množ. ušesa, davno ušla u slavensko imenarstvo.

Osobno je ime Ušesko motivirano izgledom (većim, dakako ušiju njegova nositelja. Stvoreno je od množinske osnove *ušes-* (uspor. *ušesa*) i suf. morfema *-ko*.

VELKA. — V. Rismondo piše: »Svojoj ženi Veljki (Velcha) ostavio je svake godine 5 libara malih za kućni najam... (26.), »...neka se 40 libara dade Veljki (Velche), udovi pok. Goje...« (28.), »Veljki, koja je tada služila, ostavila je 15 libara malih...« (28.). Tri su dakle osobe nositeljicama naslovljena imena, koje V. Rismondo čita Veljka. Budući da u naše doba Velka i Veljka

nastaju kraćenjem od Velemira, Veleslava i Velimira, Velislava, protegnuto je to i na prošlost. No ARj ne donosi oblik Veljka već samo Velka, koje biva u Pećskome pomeniku. Zbog toga splitske potvrde valja čitati Velka.

Velimira i Velislava stvorene su prema Velimir, Velislav u kojih je prvi dio prid. *veli* — velik. Oblici pak Velemira, Veleslava prema Velemir, Veleslav, u njih je prvi dio sred. rod *vele*. Korijenskomu mor. *vel-i*, *vel-e* pridodan je suf. *-ka*, što je ujedno reći kako je ime moglo nastati izravno od njega, pogotovu što se ovaj pridjev i danas rabi na čakavskome prostoru.

S njome su imena Vela, Vele, Velena, Velenka, Velihna. — V. Velko.

VELKO. — Rogozničanin Milogostić prodade Splićaninu Velku Haloju (Velcho Haloy) svoga magarčića za 8 malih libara. I ovo je ime V. Rismondo pročitao Veljko, što neće držati. U ARj se vidi kako je osobno ime Velko više puta potvrđivano u starim srp. ispravama, kao uostalom i Veljko. Na hrvatskoj pak strani ni jedno nije ranije unijeto, tako je splitski primjer prvi. Barem koliko se do sada zna. Velko je nastao pokraćivanjem od Veldrag, Velemir, Veleslav i Velimir, Velislav. U osnovi je prid. *vel-i* — velik, postao od psl. *velij*. Jednako je moguće da je stvoren i od sama pridjeva s pomoću suf. morfema *-ko*, jer je on sve do sada živ u čakavskome narječju.

Uza nj su imena Vela, Velak, Veleka, Velen, Veličko, Velihna, Velija, Veliš i Veliželjaj. Jednako prezimena: Vela, Velan, Velanović, Velavić, Velčić, Velenić, Velenik, Velestovac, Velešić, Veličanin, Veličević, Veličković, Velić, Velihić, Velkov, Velkovac, Velković i Velešić. Ojkonimi: Vela u sarajevskome kotaru, Velas kod Dragačeva u Srbiji, Velašić u Istri, Velečevo kod Ključa, Velemirić u Hrvatskoj (XVII. st.), u naše doba u vojničkome kraju, Velenić u blizini Foče, Velenje u studeničkome kraju u Srbiji, Velesna kraj Topuskoga (VII.), Veleš u Podrinju, Veleševac u okolici Velike Gorice, Veleši u Polimlju, Veleškovac kraj Zlatara, Veletovo kod Kruševca, Veluša u okolici Konjica, Veličan pokraj Krapine, Veličkovići na prostoru oko Rudnika, Velić u Sinjskoj krajini, Velići kod Poreča, Velijaci u Zahumlju (XIV. st.).

Napominjem da je Velak zemljište na otoku Braču, bijaše zapisano 1250., Velkovac u Lici kraj Smiljana (Gospić), Velkova Teševina u južnoj Srbiji, Velkovski Kladenac u Timočkoj krajini. — V. Velka.

VESELKO. — Veselko Pridinović (Veselchus Pridinouich) iz dalmatinskoga sela Gorice svjedočio je na sudu u Split (34.). V. Rismondo ga čita Veseljko, kako je to u naše doba u Splitu i njegovoj okolici. Međutim, u XIV. st. sigurno bijaše Veselko. Ime je došlo od prid. *vesel* — veseo i suf. morfena *-ko*.

Druga su imena Vesa, m., Vesela, Veselica, ž., Veselin, Veselina, ž., Vesko i prezimena Vesanović, Veselica, Veseličić, Veselić, Veselin, Veselinov, Veselinovac, Veselinović, Veselković, Veselović, Veseljak, Veseljkić, Vesić, Vesković te ojkonimi: Vesela u bugojanskome kraju, Veselić u karlovačkom, Veselinovac kod Valjeva, Veselinovci, na prostoru Kolubare i Podgorine, Veselinović u kraju oko Žepča, Veselinska mala u južnoj Srbiji, Veselkovac blizu Čazme (XVII. st.).

VITIN/VITINA. — Šimun se Vitinić (Simon Vitnich) nabraja među onima što vratiše novčani dug (14.). Prezime je Vitnić došlo od osobnoga imena Vitin/Vitina, što je stvoreno od člana *Vit-/Vit* koji biva u složenicama Vitemir, Vi-

teslav, Vitomir, Vitoslav, odnosno Crnevit, Djedovit, Dragovit, Draževit, Ljutovit. A posl. im. vitъ — gospodin, mogućnik.

Od njih su još Vita, Vitača, m. i ž., Vitan, Vitanja, m., ž., Vitas, Viteh, Vitica, m., Vitko, Vitoje, Vitor, Vitoš te prezimena Vitaljević, Vitaljić, Vitonović, Vitasović, Vitelić, Viteškić, Vitešković, Vitić, Vitković, Vitnić, Vitolović, Vitonić, Vitorić, Vitošević, Vitulić, Vitulović. Ojkonimi: Vitahovo u Srbiji (XIII. st), Vitaja u bijeljinskome kotaru, Vitaljina i Vitina kraj Ljubuskoga, Vitan u Ljesnovskim pomenicima (XIV. st.), Vitanci u Resavi, Vitanovci kod Bele Palanke, Vitanović u okolici Brčkoga, Vitas u gospićkome kotaru, Vitasovci blizu Bos. Kostajnice, Vitešince u Hrv. zagorju, Vitica oko Fojnice, Vitice kraj Kladnja, u Boki Kotorskoj su Vićići, kod Zvornika Vitinica, kraj Gruža Vitkovac i dr.

Poljska su imena Witomysł, Witosław, rus. Vitomir, Vitan, Vitoša, bug. i mak. Vitomir, slov. Vitigoj, slov. Vitigoj, Vitobrater, Vitomir, Vitomisl, Vitoslav, Vitin. — U Bugarskoj, pored grada Sofije, diže se planina Vitoša.

Zahvaljujući osobnim imenima, ova se psl. imenica održala do našega vremena gotovo u svima slav. jezicima. Osobito je plodna u južnoslavenskim jezicima.

VLADENA. — Vladena je rodom iz cetinskoga kraja, no bijaše nastanjena u Splitu. Spomenuta je prilikom davanja u službu svoga srodnika (20.). Njezino je ime izvedeno kraćenjem od Vladimira, Vladislava što su stvorene prema Vladimir, Vladislav, gdje je prvi član imper. v l a d i, vlasti — vladati.

Još su domaća imena Vladigoj, Vladimer, slov. Vladimir, Vladislav, ukr. Vladimir, rus. Volodimerъ, Volodislav, Vladimir, polj. Włodzimierz, Włodzislaw. Naše su izvedenice: Vlada, m., ž., Vlac, Vladan, Vladava, ž., Vlade, m., Vladema, m., Vladeta, Vladiha, Vladoje, Vlado, Vladuh, Vladul, Vladun. Prezimena: Vladanović, Vladavić, Vladetić, Vladević, Vladičić, Vladić, Vladihović, Vladimirović, Vladinić, Vladisalić, Vladišić i dr. Ojkonimi: Vladičići i Vladikove u okolici Foče, Vladić u konjičkome kotaru, Vladimirci u kraju oko Šapca, Vladimirovac blizu Virovitice, u Pećskome pomeniku (XV — do XVIII. st.) upisani su Vladimirovci, Vladnica i Vladušići jesu u Hercegovini, Vladović kraj Sarajeva.

VONJA. — Dragoslava, Radonjina žena, u oporuci je ostavila svojoj pastorcu Vonji (Vognje) 20 malih libara (29.). Opća imenica v o n j a znači isto što i vonj, miris. Ovdje znači p r i j a t a n, u g o d a n vonj. (Valja znati kako ista imenica označuje i smrad). Drugo značenje ne bi nitko htio nadjenuti svojoj kćeri.

U onomastici se im. vonj susreće u Kućima u Crnoj Gori. Tu se jedno zemljište zove Vonjići.

VUKAŠIN. — Dotično je ime veoma često u starim srpskim spomenicima. Koliko do sada bi poznato, u Hrvatskoj je najstariji onaj u *Bilješci u prijepisu Poljičkog statuta iz 1450*. Splitu su potvrde starije. Prilikom unajmljivanja određenog zemljišta u Splitu označene su njegove međe. Tako je zabilježeno da dopire do kuće krznara Vukašina (Vulcassini, 9.). Spominje se dotičnik ponovno na 11. str. (Vulcassinus). Potom Petruka, ud. pok. Marka, ustupa Vladislavu (Vladislauo), sinu Vukašina Crnića (Vulcassini Cernich) sva svoja pokretna i nepokretna dobra (12.). Dva su dakle nositelja naslovljena imena. Osobno

je ime izvedeno od im. vuk s pomoću suf. morfema -ašin (uspor. Cvjetašin, Dobrašin, Milašin, Pejašin, Poljašin, Radašin).

Imenica je vuk izrazito imenotvornom, stoga ću navesti manji dio njezinih izvedenica. To su: Vuka, ž. i F., Vukac, Vukač, Vukadin, Vukaj, Vukajlo, Vukalo, Vukalj, Vukan, Vukas, Vukča, Vukelja, Vukina, Vukoman, Vukonja i dr. Prezimena su: Vukačević, Vukačić, Vukadinović, Vukajević, Vukajlović, Vukaljević, Vukanović, Vukasić, Vukašinić, Vukelić, Vukić, Vumanić, Vukušić i dr.

Mate Šimundić

UNBEKANNTE UND WENIG BEKANNTE KROATISCHE PERSONEN — UND FAMILIENNAMEN IM REGISTER DES NOTARS JAKOV DE PENNE AUS SPLIT

ZUSAMMENFASSUNG

In der Jahresnummer 'Material und Beiträge zur dalmatinischen Geschichte' (Građa i prilozii za povijest Dalmacije), Bd. 8., erschienen in Split, 1974, finden wir den Artikel »Das Register des Notars Jakov de Penne aus Split (Registar splitskog notara Jakova de Penne) des Historikers Vladimir Rismond. De Penne hat in Split die Angaben 1411 oder 1412 niedergeschrieben. Diese Angaben umfassen Daten verschiedenen Inhalts: Testamente, Ankaufverträge von Grundstücken und anderen Immobilien, Lehnsdienstverträge, Weingartenpachtverträge, Schuldenverzeichnisse u. ä.

Rismond hat die in Mittellatein geschriebenen Eintragungen inhaltsmäßig sortiert und sie anschliessend in sehr verkürzter Form wiedergegeben. Das Register umfasst natürlich sehr viele Personen — und Familiennamen splitscher Bürger. — De Pennens Aufzeichnungen wurden früher nicht zugänglich, deswegen sind ihre anthroponymischen Daten auch nicht in dem Wörterbuch der kroatischen oder serbischen Sprache (Zagreb 1880—1976) — allgemein bekannt als das Akademie-wörterbuch — enthalten.

Unter den zahlreichen Personen — und Familiennamen gibt es auch eine Menge unbekannter Namen in der kroatischen Antroponymie — insgesamt 94. Es steht zwar fest, dass einige auch im Akademiewörterbuch vorkommen, doch entstammen diese anderen Dokumenten und sind jüngeren Datums als jene aus dem Register. Aus diesem Grund werden sie auch in meinem Artikel behandelt.

Im vorliegenden Artikel sind die unbekanntes bzw. weniger bekannten Namen alphabetisch geordnet und gründlich erläutert. Bei der Ergründung der Bedeutung (Etymologie) habe ich bei jedem Namen onomastische Angaben beigefügt: Familiennamen, Oronamen, Horonamen und Hydronamen, die demselben Wurzelmorphem entstammen. Je nach Bedarf wurden auch verwandte Personennamen anderer slawischen Sprachen hinzugefügt. In einem Wort: Es handelt sich um die Ergründung unbekannter Personennamen und ihre Bedeutung.